

Lig bløder ikke

Af samme forfatter:

Stjålet identitet - 2012

Under skriftesegl - 2011

Fremmed indtrængen - 2010

DRAB efter begæring - 2009

Dukkebarnet - 2008

Bøgerne kan læses uafhængigt af hinanden, men selvfølgelig er det - som altid i en serie - en fordel at læse dem i den rigtige rækkefølge, da personernes liv udvikler sig fra bog til bog.

Inger Gammelgaard Madsen

Lig bløder ikke

Kriminalroman

 FORLAGET
FARFALLA

Lig bløder ikke
Copyright © 2013 Forlaget Farfalla
Omslagslayout: IGM DESIGN GRAFISK
Bogen er sat med Palatino
og trykt hos Nørhaven, Viborg.
ISBN 978-87-995385-2-2
1. udgave, 1. oplag

www.inger-gammelgaard-madsen.dk

www.forlaget-farfalla.dk

Solen var ved at stige op over horisonten som en kugle af glødende liv. Nattens døds mørke var fordrevet. En ny dag gryede. For nogle, tænkte han, da han gik på stien mellem gravene hen imod den lille forsamling, som han heldigvis straks havde fået øje på, da han kom ind på den parklignende kirkegård, trods dens anseelige størrelse på over 16 hektar. Her var plads til alle uanset tro; selv ateister havde fået deres eget gravområde.

Gruset knasede under hans sko og forstyrrede den ærefrygtige stilhed, der kendetegner kirkegårde, her dog med den undtagelse, at man mellem fuglekvidder svagt hørte trafikken fra Viborgvej og Vestre Ringgade. Hans krumme sydlandske næse opfangede den krydrede duft af cypres og tuja med friskhed af nattens dug.

Gudskelov kom der ikke længere lys eller sort røg fra den hvide firkantede skorsten ved krematoriebygningen. Han skulede til den og forsøgte ikke at tænke på, hvorfor den var let sværtet foroven. Han havde hørt, det var overvægtige mennesker, der gav den sorte røg. Men den tid var forbi. Nu kom der kun en smule damp i kolde perioder. For mange dioxiner og tungmetaller fra ovnene, blandt andet kviksølv fra tandplomber, havde givet krematoriet dumpekarakter efter nye skærpede miljøkrav for nogle år siden. Teknikken til at udbedre dette problem krævede en tilbygning; nu kunne man nedkøle røgen og rense den med et filter, inden den forsvandt op i atmosfæren. Kølevandet fra denne proces blev brugt til at varme begge kapeller og krematoriebygningen op, overskuddet gik ud i radiatorerne til fjernvarmebrugerne. Om ikke andet så kan man da gøre lidt gavn efter døden – uden at forårsage sort røg, tænkte han. Det var en lille trøst. Roland iførte sig den hvide dragt og hvad dertil hørte, som en betjent rakte ham, inden han gik nærmere.

Vestre Kirkegård havde før været udsat for hærværk. Nogle af helt ufattelige dimensioner. Et af dem udråbt i pressen som 'største gravskænding nogensinde'. 179 væltede og ødelagte

gravsten og monumenter, nogle af dem så store, at en kran efterfølgende måtte rejse dem igen. Intet havde tydet på satanisme eller andet okkult, men den slags forbrydelser var vanskelige at opklare uden vidner, hvilket der sjældent var, da ugerningerne ofte blev udført om natten, hvor de fleste pårørende lod deres døde hvile i fred.

Det bizarre syn, der mødte ham, da de tilstedeværende med hæse, respektfulde morgenhilsener veg tilbage, så han kunne se, hvad kriminalteknikerens var i færd med at forevige digitalt i sit kamera, havde han dog ikke ventet. Nogle jordklumper trillede ned i graven, da han lænede sig frem for at kigge ned. Der steg et pust af kølighed og lugt af muggen muld op fra den. Døden der møder morgenluften, som solen allerede havde nået at varme en smule op.

"Ja, tanken ledes næsten hen på zombiernes hævn eller noget i den retning," sagde retsmediciner Henry Leander, uden det lød morsomt og sikkert heller ikke skulle gøre det. At Leander også var mødt op, viste, hvor alvorligt vicepolitiinspektør Kurt Olsen vurderede sagen. Formentligt som et drab. Eller måske var det kun for at vise velvilje over for kommunen, borgmesteren især, når det nu var en kommunal instans, der var ramme om en formodet forbrydelse. Måske som kompensation for manglende opklaring af de mange gravskændinger. Henry Leander var ellers så småt begyndt at trappe ned til pensionisttilværelsen. Det var længe siden, Roland Benito sidst havde set sin gamle ven, men ikke engang da han stillede sig ved siden af ham, tog Leander blikket fra den åbne grav. Han var mere solbrændt end normalt, hvilket fik hans elegant snoede cykelstyroverskæg til at virke kridhvidt og matche dragten. Mundbindet hang under hans hage. Han stod med hænderne bag ryggen og lignede ikke sig selv. Eller var det bare sådan, at gamle kolleger og medarbejdere forandrede sig, når de forlod arbejdsmarkedet, og man ikke længere så dem hver dag? At de på en eller anden måde blomstrede op, virkede yngre, mere afslappede, mere i live. Måske fulgte det med i seniorpakken, når de fik tid til at slappe af, sove så længe de kunne og dyrke de hobbyer, der interesserede dem. Leander brugte sikkert meget tid i sin kælder nu sammen med insekterne. Så vidt Roland vid-

ste, ville han fortsætte sin forskning af de små kryb og deres vigtige betydning for politiets arbejde. Han underviste engang imellem i entomologi på universitetet. Hans stedfortræder, den meget unge Natalie Davidsen, gjorde sig klar til at foretage ligsyn og tog også den hvide dragt og latexhandsker på, inden hun byttede plads med kriminalteknikeren. Leander gav hende en hånd til hjælp; der var næsten to meter ned. Straks teknikeren var oppe af graven, børstede han dragten fri for jord med et ansigtsudtryk, som var det giftigt støv, han havde fået på sig. Han kontrollerede derefter, om billederne var, som de skulle være.

"Vil du kigge med, kriminalassistent?" spurgte han, som om det var feriebilleder fra katakomberne. Roland kiggede ham over skulderen. Den døde lå i en krampagtig forvredet stilling. Normal af bygning. Han havde en beskidt, men ellers nydelig lys trenchcoat på, trængte mere end Roland selv til en barbering og havde markante pigmentforandringer i huden. I højre hånd knugede han en spade. Roland vendte sig straks om, da Natalie og Leander trak manden op og lagde ham på et plastunderlag på grusstien. Natalie rodede i den døde mands lomme. Kriminalteknikeren tog igen billeder, da hun trak en brun lædertegnebog op af en bukselomme og åbnede den.

"Harald Lund Iversen," læste hun op fra et slidt, bukket kørekort. "56 år."

"Hvad fanden lavede han nede i den grav?" spurgte teknikeren, mens han trykkede igen og igen på kameraets udløser, hver gang Natalie trak ting op af tegnebogen, holdt dem op og beskrev dem, så diktafonen senere kunne gengive det hele. Nogle få pengesedler, mønter, en huskeseddel til indkøb, en bon fra 7-Eleven, et nøgleetui med fire nøgler, et billede af ham selv og sikkert konen, et krøllet billede af en ung mand, måske en søn. Det var det. Gudskelov havde afdøde selv lige givet de vigtige oplysninger, der sparede dem for et tidskrævende identifikationsarbejde. Mobiltelefon havde han underligt nok ikke på sig.

"Hvordan døde han?"

"Det kan jeg ikke svare dig på endnu, Benito," svarede Natalie, rejste sig og lagde de genstande, hun havde fundet på liget, i

hver sin pose, som hun rakte til kriminalteknikeren. Deres øjenkontakt varede lige en anelse for længe.

”Hvis nogen ved det, så lad dem endelig holde det for sig selv,” sagde teknikeren med et smørret grin, løsrev modvilligt blikket fra Natalie og studerede igen resultatet af sine optagelser.

Roland sendte ham et irriteret sideblik; endnu en af de nye der ikke vidste, hvornår man skulle holde sin kæft og kun tænke tanken. Han havde hørt, at han var ungkarl, kørte rundt på en ældre renoveret Harley Davidson og var medlem af en MC klub, der sidste sommer kørte fra kyst til kyst i staterne: Orlando – Los Angeles inklusiv en god bid af Route 66. En ung mand med hang til grænseoverskridende sysler. Roland gættede på, at han var en af de mange, der var blevet fascineret af CSI i tv og sikkert brugte titlen til at score damer på diskotekerne. Hvis ellers den slags jobs scorede noget som helst.

Han kiggede ned i den fugtige grav, hvor manden var fundet af en tidligt mødt kirkegårdsgartner.

”Hvornår døde han?” blev han ved. De sædvanlige spørgsmål, som retsmedicinerne efterhånden lavede himmelvendte øjne af, for oftest kunne de ikke svare på den slags før efter en eventuel obduktion, og det vidste efterforskerne udmærket godt, men Natalie var ny og gjorde trods alt et forsøg, så han kunne komme i gang med efterforskningen.

”Spaden er fastlåst i rigor mortis, som er fuldt udviklet. Det har været en forholdsvis lun nat, men fugtig ...” Hun trak ærmet op på sin dragt og så på uret. ”Jeg vil tro, døden er indtruffet for omkring seks timer siden. Før midnat. Med mindre der her er tale om *instantan rigor*. Men jeg skal nok prøve at komme det lidt nærmere, når jeg får ham ind.”

Leander sendte hende et diskret anerkendende smil, der næsten blev skjult af det hvide overskæg. Han kunne trygt fortsætte sit otium; hans gamle job var i trygge hænder.

”Det ser ud, som om det lykkedes ham at få kistelåget skruet af. Hvad havde han mon gang i?” sagde Natalie med rynkede bryn.

Roland trådte hen over bunkerne af jord, som var dynget op langs gravens kanter, og bøjede grenene til side på en enebær-

busk, så han kunne læse navnet på stenen.

"David Lund Iversen. Det er ti dage siden, han døde. Han blev kun 18 år gammel."

"Et familiemedlem må det vel være? Men hvorfor gå i gang med at grave ham op?" Natalie var igen kravlet ned i graven og stod oven på kistens låg.

"Det må da være en mentalt forstyrret person. Kan han mon have noget at gøre med hærværkene, der er sket her?" spurgte kriminalteknikeren og så sig om, som om han forventede at finde flere.

"Næppe," svarede Roland.

Gerningsmændene blev bedømt til at være unge mennesker, der sandsynligvis i påvirket tilstand havde udført de grove såkaldte drengestreger. Han stirrede på den døde, der netop blev ramt i det snavsede vokslignende ansigt af solens første stråler, som sneg sig op over trækronerne og varslede en ny varm sommerdag. Udtrykket i Harald Lund Iversens ansigt kunne næsten tyde på, at han virkelig havde set en zombie, og han lignede ikke en, der normalt sneg sig rundt på kirkegårde om natten for at skænde gravsteder – hvordan sådanne typer end måtte se ud.

"Hvordan kan det lade sig gøre, at han når så langt som at grave sig to meter ned til en kiste?" spurgte Henry Leander og rystede undrende på hovedet.

"Nu ligger den her grav jo lidt afsides, så ..."

"Men kom der ikke vagter her efter skændingerne dengang i 2005? Videoovervågning?" Leander så sig om, som søgte hans blik efter kameraer i trækronerne. Men der hang kun de mange redekasser, der var blevet sat op for at bevare fuglelivet. Over 50 trækasser skulle det være blevet til rundt omkring på kirkegården, de havde næppe været så geniale diskret at sætte kameraer op i dem.

"Der var meget snak om det, men det blev aldrig til noget. Der er et etisk aspekt i det."

Leander nikkede. "Måske var det synet af liget, der slog manden ihjel? Ikke alle kan ..."

"Måske var det liget, der slog ham ihjel – og flygtede," afbrød kriminalteknikeren og grinede kun selv af sin vittighed,

men hans grin stivnede brat, og han blegnede synligt, da Natalies råb lød nede fra dybet:

"Kisten er tom!"

"Tom!?"

Roland lænede sig igen frem og kiggede ned til hende. Hun havde sat et ben ud mod hver side af gravens kanter, så hun stod og skrævede over kisten og havde fået låget løftet så meget, at man kunne kigge ned i den.

"Hvordan kan den være tom? Man begraver da ikke bare en tom kiste!" mumlede Roland.

Han så betjentene længere oppe ad stien stoppe en familie, der var på vej mod en grav. Børnene havde blomster i favnen. De skulle se at blive færdige her.

"Nogen gør åbenbart. Vi er nødt til at få kisten med til Kriminalteknisk Center," sagde Natalie og strøg håret væk fra en svedig pande med oversiden af armen.

"Sørger du for tilladelse til det, Benito?"

Verdens bedste job! Ingen lang og besværlig uddannelse! Aldrig arbejdsløshed!

Sådan havde hans far altid udråbt sin livslange beskæftigelse, der var gået i arv fra hans egen far.

Salig Johan Spang havde ofte prøvet at overtale sin yngste søn til også at gå ind i familieforetaget, som hans bror og ældste søster for længst var det. Men han havde strittet imod som sin anden søster, der også var gået en mere livgivende vej. Der var noget tabu over erhvervet. Som barn havde han været skræmt fra vid og sans over lokalet med kisterne og ikke mindst selve kisterne – også de tomme. Nej – især de tomme. Han havde set med afsky på sin far, når han satte sig til bords efter at have rørt ved en død krop. Lagt den i en kiste. At være bedemandssøn havde præget hans opvækst i den grad, at det lå ham meget fjernt, at jobbet en dag skulle blive hans egen levevej.

Han tog et af de hvide kort op af visitkortholderen, der stod foran ham på palisanderskrivebordet. Ikke bare en billig holder i plast. Næh, den var skam i blankt sterlingsølv. Så blankt, at han kunne spejle sig i den. Det kortklippede hår med små krusede krøller og stænk af hvidt sad som det skulle – McDonald's hår, som Mathilde spøgefuldt kaldte det på grund af de vigen- de tindinger, der buede som i det berømte M. Han løftede hagen en anelse og betragtede tilfreds det veltrimmede overskæg, der gjorde hans drengede ansigt lidt mere mandigt. Også skægget havde fået hvide nister. Teinten var klar med tilpas solbrændthed, men han så også, at de ellers rolige stålgrå øjne udstrålede usikkerhed. Han vippede kortet mellem to fingre, mens han stirrede på det. Lugten af tryksvæerte hang i det endnu. Papiret var så glat, at det kildede ubehageligt mod finger- spidserne og reflekterede lyset fra vinduet. Han læste teksten: *Andreas Spang, Bedemand*. Navnet var skrevet med gotisk skrifttype. Sorte svungne bogstaver. Stilen, hans farfar havde lagt engang i 1800-tallet, var bevaret. Logoet var trist og gam-

meldags. Et grimt lille sort kors trykt øverst på kortet med en sørgelig sort bort under. Det ville han have lavet om på med tiden. Til noget mere moderne. En bedemandsforretning behøvede ikke at blive præsenteret så trist. En flot hjemmeside havde han også i tankerne. Måske så kunderne kunne betjene sig online. Vælge med et klik med musen om det skulle være jordfæstelse eller kremering, og hvilken kiste eller urne, det skulle være. Om asken skulle strøs over havet eller over en vulkan, og om kisten skulle graves ned i et helt specifikt udvalgt område. Det var nye tider nu.

Pia havde sørget for, at visitkortene var klar fra trykkeriet netop i dag, hvor han begyndte. Søsteren holdt som regel sit ord på godt og ondt. Hun tog sig af regnskabet og andet kontorarbejde og også udstillingen i vinduet ud mod gaden. Kvinder ved mest om den slags, havde Johan Spang ment og derfor ladet sin hustru om det arbejde, indtil hun forlod ham. Pia, der også lige var blevet skilt, tog over. Men den udstilling ville han også have ændret på, selvom han godt vidste, det ikke var en let opgave at gøre døden spændende, indbydende og – salgbar.

Han lænede sig tilbage i stolen og betragtede glasmontren med udvalget af urner. Flere forskellige modeller var systematisk linet op som opbevaringsdåser på en køkkenhylde. Igen Pias værk. Nogle havde kunstfærdige mønstre udformet af en kendt designer. De dyre. Andre var bare i en eller anden trist farve. Men hvem betød det noget for? På den modsatte væg hang firmaportrættet af Johan Spang ved siden af hans fars. Deres øjne syntes at vogte over lokalet. Over ham. De havde det samme alvorlige blik, der passede til erhvervet. Næsten som noget medfødt. Noget ærefrygtigt var der over dem begge. Farfarens overskæg snoede sig elegant opad, farens ikke helt så prangende hang nedad, hvilket gav den ene et lattermildt udtryk den anden et mut. Men noget, de begge udstrålede i deres holdning, var usvigelig pålidelighed.

Andreas vidste udmærket godt, at hans nye job krævede netop dette udtryk samt flere andre vigtige egenskaber: medfølelse, tålmodighed, ydmyghed, at kunne tale med mennesker i sorg og krise. De evner havde både farfaren og faren været i besiddelse af, trods alt. Broren havde ikke evner til at have med

mennesker at gøre, Erling tog sig derfor af det tunge arbejde med kisterne og kørte rustvognen. Andreas anede ikke, om han selv havde evnen til at trøste. Spurgte han Gitta og Mathilde, ville de helt sikkert ikke mene det. Var det noget, man kunne lære på det 14 dages kursus, Pia havde meldt ham til?

Det var først, da han blev fyret som eksportsælger på Danish Crown, han sammen med hustru og datter besluttede at rykke teltpælene op i Ringsted og flytte hjem til provinsen i Jylland. Det var ikke, fordi eksportsalget af svinekød svigtede – tværtimod – han kunne bare ikke sælge tilstrækkeligt og blev fyret under den sidste prikkerunde. Han forstod ikke, hvordan de andre bar sig ad. Man kunne jo ikke bare tvinge udlandet til at købe dansk svinekød. Det kunne *de* åbenbart – hver gang.

Men det var nu ikke gået så galt alligevel. Gitta behøvede ikke engang at skifte job, hun blev bare flyttet til den nye rute mellem Aarhus Lufthavn og Helsinki i stedet for ruten København/London. Hun var ligeglad, havde hun sagt og smilet sit indøvede tandpastasmil; det, der omgående havde sendt ham til tælling, første gang han mødte hende i Heathrow Lufthavn, da flyet, de begge skulle med til København, var forsinket i flere timer, og de mødtes tilfældigt i afgangshallen. Han havde aldrig troet, at så smuk en kvinde, der var fem år yngre end han selv, ville så meget som vende sit vandblå blik mod ham, men de var faldet i snak, og da han forlod flyet, havde de udvekslet telefonnumre. Det var hende, der havde ringet til ham. Han havde ikke haft modet. Mathilde var ved at falde godt til i den nye skole. Men hvordan blev hendes hverdag nu, når hendes far var bedemand? Blev den, som hans egen havde været? Han håbede det ikke. Hvordan ville Gitta reagere, når han kom hjem efter en dag blandt de døde og rørte ved hendes levende krop? Som hans mor, der nærmest forlangte karantæne, inden Johan Spang fik adgang til ægtesengen? Havde han alligevel valgt forkert ved at sige ja til det her job?

”Du er vant til at sælge døde svin, hvad er forskellen?” havde Pia spurgt, dengang han stadig tøvede på grund af mindet om barndommens skræk for kister og døde mennesker. Hans søskende kunne ikke klare det hele selv, efter faren for en måned siden stillede træskoene og efterlod *Spangs Bedemandsforret-*

ning uden ledelse.

Andreas satte visitkortet på plads og kørte hænderne hen over træbordets polerede overflade som for at vurdere kvaliteten, men det behøvede han ikke, vidste han. Faren havde altid kun anskaffet sig ting af meget høj kvalitet. Det bar kontoret også præg af. Diskret naturligtvis. Man skulle jo ikke skilte med, at døden var en god forretning, hvilket han overrasket måtte erkende, at den vist var. Mere indbringende end et sælgerjob i svinebranchen åbenbart. Mere end han havde troet. Det kunne helt sikkert blive den afgørende brik i forhold til Gitta. Penge betød mere for hende end for ham.

"Godmorgen! Nå, du er mødt! Første dag, hva'! Har du fået morgenmad?" Pia var i færd med at sætte sit skulderlange mørke, næsten sorte hår, der også havde de små krusede krøller efter faren, op i en knold i nakken, da hun kom ind på hans kontor. Hun havde en hårnål i munden, som gjorde ordene mumlende. Andreas nikkede kun, overvældet af at være sammen med søsteren igen. Det var så længe siden. Så meget at samle op på. Meget der ikke var blevet sagt.

"Okay, men så en kop kaffe da? Jeg laver en kande. Din første kunde kommer jo snart og vil sikkert også have ... det plejer de," tilføjede hun, som ville hun understrege, at det her var noget, han ikke vidste så meget om som hende.

"Nervøs?" Hendes øjne fik et drillende glimt. Han brød sig ikke om det ondsksfulde strejf, det også havde, som om hun hånede ham. Eller var det bare noget, han bildte sig ind sammen med en stærk fornemmelse af, at hun gerne ville have sidet i den her stol og ikke gjorde det, fordi Johan Spang så ville rotere i sin grav over, at en kvinde sad ved roret. Det var ikke, hvad der stod i testamentet. Det, der stod, kom allermest bag på Andreas selv. Men Pia burde være taknemmelig og vise ham lidt respekt. Havde han ikke opfyldt sin fars sidste ønske, havde familieforetaget måtte lukke. Erling virkede taknemmelig nok. Han ville også få svært ved at finde et andet job.

"Nej, jeg er ikke nervøs," løj han.

"Det kan jeg se på dig, at du er, lillebror. Jeg kender dig. Det blik."

"Hvilket blik?"

Men han vidste godt, hvad hun mente; han havde selv lige set det i spejlingen i visitkortholderen.

”Selvfølgelig er du det, når det er første gang. Jeg skal nok blive her, så skal jeg vise dig, hvordan man bærer sig ad. Ikke?”

Han havde lyst til at svare nej tak, at han nok selv skulle klare det, men nikkede i stedet og sendte hende et smil, der skulle forestille at være lettelse. Pia smilede tilbage og forsvandt ud ad døren til køkkenet, der lå lige over for hans kontor. Han så på kalenderen, der lå på bordets blanke overflade som et brud på det perfekte. Det sorte læderomslag var fedtpletet og godt slidt. Johan Spang havde altid opbevaret sine kalendere i det. Et arvestykke fra hans far, der havde haft samme tradition. Som barn havde det været strengt forbudt at røre ved det. Han åbnede det med et forsigtigt blik op på sin fars portræt, som forventede han brølet; så bladede han frem til datoen i dag. Pia havde med sin barnlige håndskrift, der ikke havde ændret sig meget siden teenagealderen, skrevet navnet på hans første kunde. En kvinde, hvis mand netop var afgået ved døden. Hun var måske oppe i årene. Gammel. Han vidste ikke, hvorfor den tanke beroligede ham en smule. Ofte foregik den slags samtaler i kundens eget hjem, vidste han. Han huskede tydeligt, at hans far konstant havde været fraværende på grund af den slags møder. Men hende her havde af en eller anden grund ønsket, at det foregik hos dem i begravelsesforretningen. Også det gjorde ham lidt mere tryk. Som at være nogenlunde på hjemmebane. Han kastede et blik på uret. Der var kun et kvarter, til hun ville komme.

Gravskænderen døde af naturlige årsager, hvilket lød underligt i betragtning af, hvor og hvordan han blev fundet. Men det var under alle omstændigheder, hvad obduktionen viste. Manden havde fået akut hjertestop. Hvad der havde forårsaget det, kunne man kun gisne om. Roland tænkte på kriminalteknikerens spøgefulde teori; at liget var forsvundet, kunne da helt sikkert også sætte nogle uhyggelige tanker i gang. Men Harald Lund Iversen havde i forvejen haft et svagt hjerte, og det anstrengende arbejde med at grave et hul på to meter kunne alene have resulteret i udfaldet. Roland valgte at holde sig til den teori. Alle kunne rammes af akut hjertestop selv sportsstjerner i verdensklassen. Dødstidspunktet havde ikke været helt så let at komme nærmere ind på, da Natalie havde haft ret i sin teori om instantan rigor. Kadaverspasm, som det også blev kaldt. Når dødsfaldet opstod under hektisk fysisk aktivitet, indtrådte stivheden inden for ganske kort tid og ikke efter de normale to til tre timer.

Harald Lund Iversens lig var med det samme givet videre til hustruen, Lissi, så hun ikke skulle vente med begravelsen. Hun var modvilligt gået med til, at sønnens kiste blev gravet op og bragt til Kriminalteknisk Center til nærmere undersøgelse.

"Nå, hvad sagde enken?"

Kurt Olsen stod med ét i døråbningen og havde glemt at tage den gølge blankpolerede Stanwell pibe, der havde givet hans underlæbe et let hængende præg, ud af mundvigen. Han røg ellers kun på sit eget kontor. Han rettede på slipseknuden og lignede én på vej til et af de sædvanlige møder, som de høje herrer brugte meget tid på, uden det syntes at have effekt på noget som helst andet end misbrug af deres tid og forsømmelse af andre vigtige opgaver. Sådan så Roland i hvert fald på det.

"Sønnen skulle have ligget i den kiste. Han døde i en motorcykelulykke for en uge siden og var næsten lige begravet."

"For fanden da, stakkels kone! Havde hun noget bud på, hvorfor ægtemanden ville grave sønnen op? Noget usædvan-

ligt og bizart, ikke?"

Roland nikkede. "Naturligvis var hun i dybt chok over også at miste sin mand så pludseligt og ikke mindst, at sønnens kiste var tom, selvfølgelig. Hun var helt uforstående over for mandens handling – lige indtil jeg skulle gå, så kom hun pludselig i tanke om noget."

Vicepolitiinspektøren opdagede piben i munden og stoppede den straks i lommen på sin jakke.

"Hvad?"

"Som hun udtrykte det, havde der været stor interesse for sønnens organer på grund af hans unge alder. Drengen lå i respirator nogle dage efter, lægerne havde erklæret ham hjerne-død. Respiratoren var kun for at holde organerne i live. Ingen af forældrene ønskede, at deres søn skulle bruges som reservedel for andre, som hun sagde."

"En noget egoistisk holdning i betragtning af, hvor mange der venter på et nyt organ for at overleve."

"Det er nok noget andet, når det pludselig bliver aktuelt og handler om ens kære. Man har vel altid håbet om bedring og overlevelse."

Kurt Olsen virrede med hovedet og kløede sig på halsen. Skjorteflip og slips så pludselig ud til at genere ham.

"Harald Lund Iversen stolede ikke på, at deres ønske blev overholdt på grund af det pres, de begge følte, der blev lagt på deres skuldre. Som om deres unge søns kropsdele pludselig var en ligegyldig eksportvare til salg for højstbydende – igen hustruens udtryk ..."

"Ligegyldige var de jo i hvert fald ikke," afbrød Kurt.

"Det var blevet en besættelse for Harald Iversen, så han ..."

"Så han ville selv kontrollere, at sønnen lå intakt i sin grav. Er det forklaringen?" brød Kurt ind igen, som om han ikke havde tid til at vente på Rolands beretning.

Roland nikkede. "Noget tyder på, det er sådan, det hænger sammen, ja."

"Og så finder han kisten tom! Ikke så underligt, han får hjer-testop. Men hvor fanden er liget blevet af? Og hvornår forsvandt det? Inden begravelsen, vel?"

"Ja, det må man næsten gå ud fra. Det er højst usædvanligt.

Hvordan efterlyser vi et lig?"

"Dem, der bar kisten, må da have kunnet mærke, at den var tom, skulle man tro. Hvad vejer en tom kiste?"

Roland trak på skuldrene. Hvor skulle han vide det fra? Hans mors kiste havde vejet omkring et ton, sådan føltes det, men det var ikke kun kistens skyld. Salvatores derimod, en mager ung krop på knap 15 år ...

"På billedet, vi fandt i farens tegnebog, ser sønnen ud til at have været spinkel af bygning, hvis han nu ikke vejede ret meget, så har bærerne måske ikke tænkt over det," mumlede han.

"Har Teknisk ikke fundet nogen spor i kisten?"

"De er endnu ikke færdige med den."

Kurt Olsen strakte nonchalant sin arm ud og bøjede den, så jakkeærmet automatisk gled op, og han kunne se tallene på sit moderne armbåndsur.

"Jeg tager ud til et møde nu, det varer sikkert resten af eftermiddagen. Holder du mig underrettet?"

Roland stakkede nogle papirer for at se aktiv ud.

"Selvfølgelig."

Sagen var som sagt ret usædvanlig og kunne ikke gribes an som nogen anden. Hørte den overhovedet til på hans bord? Et forsvundet lig! Som om de ikke havde andet at lave. Kurt Olsens velvilje over for den forholdsvis ny borgmester havde åbenbart ingen grænser. Det var en skandale, at noget sådant kunne ske på en af Aarhus' bedste kommunale kirkegårde. Når pressen fik nys om den historie, turde han næsten ikke forestille sig overskrifterne. Og hvilken drejning ville historien tage: Ligrøveri? Skindød? Genopstandelse?

Han begyndte at tro på, at der hvilede en mystisk og overnaturlig forbandelse over dagen, da telefonen i det samme ringede, og han kort efter havde hendes overfriske stemme direkte ind i sit venstre øre.

"Jeg var lige forbi Vestre, hvad er det, der foregår? Hvorfor har I afspærret et område derude? Er nogen død?"

"Hvad havde du ellers ventet på en kirkegård?" svarede han træt og afvisende og ikke engang for at være morsom.

"Jeg fik at vide, at det lykkedes manden at få gravet sin søn op, er det korrekt?"

Roland lukkede øjnene stramt i og klemte tommel- og langfinger hårdt om sine tindinger. "Hvem i alverden har givet dig den oplysning?"

"En journalist fra BT. Er det rigtigt?"

"Nej, Anne. Det er ikke rigtigt, og jeg har i øvrigt ingen kommentarer. Hvor har du mit nye nummer fra?"

Han fik intet svar, men mærkede hendes iver efter slibrige detaljer sitre som elektricitet gennem telefonen.

"Kom nu, Roland. Du ved, jeg alligevel finder ud af det på en eller anden måde, så du kan lige så godt give mig den rigtige version."

"Er du ikke ligeglad med, om den er det, måske?"

Der kom et ærgerligt suk ind i hans øre.

"Selvfølgelig ikke. Nyheder-online er en meget seriøs nyhedsportal, andre aviser køber jo vores artikler."

Ja, Gud bedre det, tænkte han.

"Måske er der slet ingen forbrydelse. Manden døde af naturlige årsager – hjertestop, det må du godt skrive, så vi kan få den pæl banket på plads."

"Men kisten var jo tom. Hvor er liget så? Gravrøveri er da en forbrydelse."

Han vidste det. Der skulle skabes en makaber sensation, det var journalisters mantra, og Anne Larsen var mester i disciplinen.

"Som sagt er der ikke yderligere kommentarer herfra, og hvis du ikke accepterer det, så er jeg nødt til at lægge på." Han gjorde det, inden hun nåede at sige mere, for han vidste, at hun som sædvanlig ikke havde til hensigt at adlyde ham.

I en periode havde han haft fred for hende til sit arbejde, da den lille redaktion, hun før arbejdede på som kriminalrapporter, måtte dø i de trykte avisers massegrav, og hun startede på en ny karriere som rengøringsassistent. Men nu var hun stærkt tilbage og havde slået sig sammen med sin tidligere journalistelev om udarbejdelse af en succesfuld internetportal, der kunne sende alle nyheder direkte ud i det digitale univers i løbet af nul komma nul. Han sukkede lidende.

"Nyheder-online er en meget seriøs nyhedsportal," vrængede han højt og prøvede at få det til at lyde som hendes stemme

med nørrebro-dialekt, hvilket til hans egen forbavselse lykkedes temmelig godt. Gu' er den ej, den er som alle andre sensationsmedier.

"Hvad siger du?" Nu var det Niels Nyborg, der stod og fyldte hele karmen og lidt mere i døråbningen. Han så mistænksomt på ham og troede sikkert, det denne gang virkelig rablede for ham.

"Er de færdige på kirkegården?" spurgte Roland og ledte opmærksomheden væk fra sig selv og Anne Larsen.

Niels var i færd med at tage sin jakke på, og hans blik var foruroligende. "Ja, der er ikke mere at komme efter der. Det lader til, at han var alene om det, og hvad han havde at gøre i sin søns grav, får vi nok aldrig opklaret. Men de har ringet efter os fra Traumecentret. En meget grov voldtægt. En veninde fandt hende her i morges, og det er vist et under, at offeret overlevede. Hun er lige vågnet op efter operationen."

"For fanden, da." Roland havde allerede flået sin jakke af stoleryggen, hvor den altid hang klar til hurtig udrykning. "Hvor blev hun fundet?" Han prøvede at følge trop med Niels og hans lange ben, mens han kom i jakken. Det var ellers varmt nok til at undvære den, men at møde op kun i skjorte var ham lidt imod.

"I hendes egen lejlighed. Hvis du tager på hospitalet, så tager jeg lejligheden i Ny Munkegade sammen med et par kriminalteknikere. Jeg har kontaktet dem."

Det gamle Aarhus Kommunehospital, næsten lige renoveret med tilbygning til "højhuset" og ny fløj til Dansk Neuroforskningscenter, nu snart nedlagt og erstattet af Nordens største giganthospital på markerne ved Skejby. Ifølge rygter var det universitetet, der ville overtage de smukke gamle bygninger, men alligevel.

Roland tog solbriller på, mens han gik fra parkeringspladsen direkte til traumestuen. Gudskelov, at de selv havde ringet om, at pigen var klar til et besøg af politiet og en afhøring, ellers ville han helt sikkert straks blive smidt på porten, når han ikke var pårørende – også selvom han viste sit skilt. Her fik man ingen særbehandling.

Det var nu heller ikke imødekommenhed, der mødte ham, da han bankede på dørkarmen ind til et kontor med en halvt åben dør. En velvoksen sygeplejerske med åbenstående kittel, der sikkert ikke kunne knappes omkring den store krop, og som ikke skulle belære ham om motion og forkerte spisevaner, så afvisende på hans fremrakte ID og pegede på en dør længere nede ad gangen. Hun henviste til den ledende sygeplejerske, mens telefonerne på kontoret kimedede som klokker ved juletid; så smækkede hun døren i. De havde travlt. Stress kunne vise sig på mange måder, og han vidste, at det heldigvis ikke var patienterne, det gik ud over. Sidste årlige patienttilfredshedsundersøgelse sendte hospitalet helt til tops. Han gik hen ad gangen mod den udpegede dør. Lugten af hospital fik noget i hans brystkasse til at krympe sig og hæmme vejrtrækningen, den gav ham for mange grimme minder. I det samme gik døren op, og en slank yngre kvinde med knappet kittel kom imod ham med et sødt smil, selvom han endnu ikke havde præsenteret sig. Eller måske netop derfor. Hun måtte gerne belære ham om hvad som helst. Han så på et navneskilt på hendes brystlomme, at hun hed Signe Hansen, og at det heldigvis var hende, han skulle tale med.

”Maja kan ikke snakke ret længe, men det er vigtigt, hun får fortalt jer, hvad hun kan huske, inden hun bevidst eller ubevidst glemmer alle detaljerne. Hvornår kommer den kvindelige betjent?” Hun stak en kuglepen i brystlommen og blev ved med at se ham direkte ind i øjnene. Hendes var grønne med brune nister omkring pupillen.

”Kvindelige betjent?” Han rynkede uforstående brynene.

”Jamen, det var jo en udtrykkelig betingelse, at betjenten var en kvinde. Ellers kan Maja ikke fortælle, hvad der skete.”

Roland bandede Niels langt væk, hvis det altså var ham, der havde taget imod beskeden fra hospitalet.

”I har måske ingen kvindelige betjente?” spurgte Signe Hansen med et let bebrejdende blik og et løftet mørkt bryn og blev i det samme distraheret af personsøgerens bippen i sin kittel-lomme.

”Jo, selvfølgelig. Selvfølgelig har vi da det. Jeg får fat i hende.”

”Fint. Hun kan bare kalde på mig, når hun er klar, jeg sidder

inde på det der kontor." Hun pegede på døren, der lige var blevet lukket for næsen af ham. Han fandt venteværelset, hvor det var tilladt at tænde mobiltelefonen, og kontaktede Politigården. Isabella var ude på patrulje, men hun skulle nok blive sendt til hospitalet, straks vagthavende fik fat på hende.

Denne formiddag sad der kun en ung pige i venteværelset, hun var dybt koncentreret om at taste på sin ultra smalle smart-phone og så ikke engang op på ham, da han kom ind. Det var sjældent, man kunne se unge mennesker i øjnene nu om dage. Selv hans ældste barnebarn, Marianna, der lige var fyldt ni år, var altid fordybet i noget på en digital skærm. Men så havde forældrene da selvfølgelig fred så længe. Olivias tvillinger i Italien var heldigvis så små, at de ikke tænkte på den slags endnu. Men det skulle nok komme. Han satte sig og ventede, mens han betragtede pigen. Hun var faktisk ganske køn, den smukke kombination af blondt hår og brune øjne, helt naturligt uden sminke, måske lidt sort på vipperne, det gik de fleste unge piger vel med. Ansigtet var meget alvorligt, det var bestemt ikke jokes, hun var i færd med at fyre af til vennerne. Pludselig spillede det tynde apparat en høj moderne popmelodi; han havde tit hørt den i radioen, men vidste ikke, hvem der spillede, og hvad den hed; det var ikke den slags musik, han normalt lyttede til. Hun klemte omgående telefonen mod sit øre, og et spagt "hej" indeholdt lige så meget alvor som ansigtet og øjnene, der nu kort så ind i hans, men hun kiggede hurtigt væk igen, som om hun frygtede den menneskelige kontakt, og ned på sin ene sneaker med orange snørebånd og Nike-logo, som hun vrikkede nervøst med, mens hun talte. Det var uhøfligt at lytte til andres private telefonsamtaler, men de var ligesom ikke private i det offentlige rum, og skulle han undgå at lytte, måtte han forlade lokalet. Det gik hurtigt op for ham, at pigen måtte være veninden, der havde fundet Maja her til morgen. Hun forklarede i telefonen, at hun stadig ventede på nyt og ville blive, til hun havde set med egne øjne, om Maja var okay, for hun havde set fucked up ud, da hun fandt hende, men hun skulle nok informere på Facebook, lovede hun. Da hun havde afbrudt forbindelsen, gik hun straks i gang med igen at taste løs.

Roland fandt sit ID skilt i lommen og rakte det ind i hendes

synsfelt.

"Jeg kunne forstå, at du er Majas veninde. Må jeg stille dig et par spørgsmål?"

Pigen så mistroisk på ham, hun havde svært ved at tage øjnene fra telefonens display.

"Jeg skal lige have sendt den her."

"Okay." Roland ventede og stoppede igen skiltet i lommen. Han så på uret. Isabella måtte snart dukke op.

"Hvordan kan jeg vide, det er et rigtigt politiskilt?" spurgte pigen, mens hun tastede.

Roland trak på skuldrene. Fornuftig pige, det var en god ting at være forsigtig. Han håbede, hun også var det, når hun bevægede sig rundt derude på nettet, hvor mindst lige så mange farer lurede i det skjulte.

"Du kan jo sende en sms til Politigården og få det bekræftet."

Hun så omsider på ham, da hun var færdig med tasterne.

"Hvad hedder du?" indledte han.

"Nanette."

"Har du også et efternavn?"

"Sunds."

"Det var dig, der fandt Maja her i morges?"

Hun nikkede, og alvoren gjorde de brune øjne endnu mørkere.

"Havde Maja en kæreste?"

"Ja, men det er ikke ham, hvis det er det, du tror."

"Hvordan kan du være så sikker på det?" Han sendte hende et lille opmuntrende smil, der ikke blev gengældt.

"Han bor i København."

"Okay. Og der var han også i aftes og nat?"

"Ja, han har været hos Maja i weekenden, men tog hjem søndag aften. Men han er på vej herover igen. Jeg sendte straks en sms til ham i morges, da ..."

Endnu en sms udsendte en høj lyd fra telefonen, der var fast knuget i hendes hånd som en redningsplanke; den uundværlige kontakt til vennerne og verden. Hun havde igen opmærksomheden rettet mod tingesten med det sølvskinnende æblelogo, som nok skulle være der, for at man var in.

"Ved du, om Maja var ude med nogen i aftes?"

"Det var hun ikke. Vi havde været til spinning sammen i går eftermiddags, og da sagde hun, at hun ville have en stille aften og gå tidligt i seng. Vi har også haft en lidt vild weekend."

"Hvordan vild?" spurgte Roland og hørte selv, hvor naivt det lød.

"Ja, i byen og sådan."

Nu var det Rolands telefon, der ringede. Det var Niels, der ville vide, hvad han havde fået ud af pigen. Han forklarede, at han måtte vente på Isabella. Majas lejlighed viste ikke tegn på, at der havde været indbrud eller kamp, alt var i pæneste orden, og det så ikke ud, som om hun havde haft gæster. Men soveværelset fandt de noget raseret med et væltet natbord og en knust lampe, der var blod både på gulvet og sengetøjet. Kriminalteknikerne tog prøver, så det kunne fastslås, at det var Majas blod. Roland takkede for oplysningerne og så igen på Nanette.

"Mødte Maja én inde i byen?"

Nanette så nærmest fornærmet på ham.

"Nej, selvfølgelig ikke. Hun er vild med Carsten, desuden var han jo med."

Det lød næsten, som om det godt kunne være sket, hvis kæresten ikke havde været med.

"Hvor fandt du hende?"

"I sengen. Hun lukkede ikke op og svarede ikke på mobilen. Jeg har en nøgle til lejligheden – hun har også en til min, hvis vi nu skulle låse os ude eller sådan noget, så vi ... da jeg kom ind, var hun der ikke, og jeg kaldte på hende. Men så inde i soveværelset ..." Hun trykkede to fingre mod panden og lukkede øjnene stramt i, som om det kunne fjerne det billede, hun så.

Roland lod hende samle sig.

"Du siger altså, at døren var låst?"

Nanette nikkede.

"Fik du talt med hende?"

"Nej, jeg troede, hun var død. Jeg ringede straks efter en ambulance."

Hun så pludselig over mod døren, han fulgte hendes blik og rejste sig omgående, da han fik øje på Isabella med samme blonde hårfarve som Nanettes, man skulle tro, de var søskende.

Roland præsenterede dem for hinanden.

”Jeg taler lidt videre med Nanette, mens du taler med Maja, så skal vi nok få fundet frem til ham, der har gjort det her.” Det sidste sagde han henvendt til Nanette. Hendes store brune øjne var fulde af tårer. Det ville være en skandale med flere uopklarede grove voldtægter i Aarhus, det ville borgmesteren bestemt heller ikke synes om.

Pia havde fuldstændig overtaget styringen. Det var sådan, Andreas bedst huskede hende – magtskyg og dominerende. Han spekulerede på, hvordan hendes samarbejde med faren mon havde været. Johan Spang tolererede ikke kvinders medbestemmelse. Hvordan hans mor trods alt havde holdt ud så længe, fattede han ikke. Det var manden, der styrede både økonomien og arbejdet. Måske havde Pia været *ham* underdanig og tog nu revanche og fik sat sin nye chef på plads fra starten. Lillebroren, hun altid havde kunnet kue. Men den ulykkelige kvinde i stolen over for dem, opdagede ikke den side af hende. Han måtte indrømme, at Pia kunne sit job. Hun talte beroligende og forstående, viste udkast til annoncer og blomsterdekorationer til kirken og foreslog forskellige muligheder til netop Vejlbys kirke, hvor begravelsen skulle finde sted. Kvinden nikkede bare, tog sine briller af og tørrede øjnene med et hvidt bomuldslommeterklæde med blondkant, hun havde fisket op af lommen. Det var, som om det først nu gik op for hende, at hun havde mistet sin mand gennem 40 år for altid, og Andreas følte en tung trykken i brystet, da han så sorgen så tydeligt i hendes ansigt. Han skammede sig inderst inde over ikke at have følt så stærkt som hende, da hans far døde. Han havde ikke fældet en eneste tåre, da han fik beskeden om hans pludselige død. Nu fik han trang til at græde ved at se denne ægte sorg, selvom han ikke havde kendt den afdøde. Egnede han sig til det her job, når han fik det sådan? Ville det gå over med tiden?

De var nået til præsentation af kisterne, da Pia blev brutalt afbrudt. En kvinde i en småblomstret grå sommerkjole trådte pludselig ind ad døren. Hendes ansigt var forvredet af vrede og fortvivelse. Hun pegede anklagende på Pia.

"Hvor er han!?" skreg hun med en stemme, der ikke lød til at komme fra så spinkelt et menneske.

Pia mødte roligt hendes blik og så ud til pludselig at genkende hende.

"Hvad mener De, fru Iversen?" Hun rejste sig hurtigt og før-

te den oprørte kvinde med sig ud i forkontoret og lukkede døren. Andreas var alene med kunden, og han anede ikke, hvad han skulle sige, eller hvad der foregik. Kvinden glippede nervøst med øjnene og kiggede på ham, som ville hun også vide det.

"Skal vi kigge på kisterne nu," spurgte han og åbnede kataloget med billeder og priser på udvalget. Han pegede på en ganske almindelig hvidmalet.

"Ja, den er fin," sagde kvinden uden rigtigt at se på billedet og brugte igen det gennemvædede lømmetørklæde. Hun skulede til den lukkede dør, som den højroastede stemme trængte igennem, uden de dog kunne høre ordene. Det var den billigste kiste, han havde udpeget, opdagede han nu i prislisten, men det passede sikkert godt til enkens status. Hun lignede ikke en med mange penge.

Der blev stille bag døren, og lidt efter kom Pia tilbage og smilede undskyldende.

"Undskyld forstyrrelsen. Det viste sig at være en misforståelse." Hun satte sig. "Vi kom vist til kisterne, ikke?"

"Jeg har valgt den, den unge mand pegede på," sagde kvinden hæst. Hendes øjne havde fået et glimt af nysgerrighed, og havde sorgen ikke overskygget alt i hendes verden lige nu, ville hun helt sikkert have bedt om en forklaring på den underlige afbrydelse.

"Hvilken én var det?" spurgte Pia smilende.

Andreas udpegede den, og hun sendte ham straks et hvast blik.

"Den vil jeg nu ikke helt anbefale, fru Kjeldsen. Kvaliteten er ikke den samme som for eksempel den her." Hun drejede kataloget om mod kunden og viste hende en kiste i lys birketræ. "Den skal jo også se præsentabel ud, når den står i kirken ikke? Det skylder De vel Deres mand?"

Enken nikkede passivt og sank igen sammen i sin sorg.

"Okay, så tager vi den i stedet for," korrigerede Pia med et irettesættende blik på ham. Den kostede næsten syv tusinde kroner. Andreas fik det dårligt og drak af den kolde kaffe i sin kop, hvilket kun gav ham endnu mere kvalme.

Pia aftalte de sidste nødvendige detaljer i begravelsen med

enken blandt andet, hvornår de kunne afhente hendes mand på hospitalet, hvor han var afgået ved døden efter kort tids sygdom. Pia fulgte hende til døren og tog afsked. Lovede, at alt ville gå helt efter planen. Andreas rejste sig for at strække benene. Under hele mødet følte han, at hans krop havde været i krampe, og han blev mere og mere i tvivl, om han ville kunne leve med det her arbejde. Og han havde ikke engang været igennem det værste endnu. Omgangen med de døde og kisterne.

"Det gik jo fint," sagde Pia, da hun kom tilbage og begyndte at stille kopperne på en bakke. Enken havde ikke rørt kaffen, men hun havde ladet det våde lommetørklæde blive liggende på bordet. Pia smed det i papirkurven.

"Pia, jeg ved sgu ikke, om jeg kan klare det her."

Hun stoppede op på vej ud i køkkenet med bakken og så bebrejdende på ham.

"Hvad mener du? Det gik jo fint, siger jeg."

"Jeg kan mærke, at den slags samtaler ikke er mig. Jeg aner ikke, hvordan jeg skal trøste, jeg ..."

Pia gik hurtigt ud i køkkenet og satte bakken fra sig, så kopperne klirrede, så kom hun tilbage og stillede sig lige foran ham som en uigennemtrængelig mur.

"Du skal ikke trøste, Andreas. Du skal kun sørge for, at vores kunder ikke skal tænke på alt det, der følger med et dødsfald. De har nok at tænke på i forvejen. Trøste!? Det er trøst alene, at vi tager os af alt det praktiske."

"Måske, men ..." Selvom han forsøgte at undgå at se ind i hendes skarpe sorte øjne, der lyste lige så intenst som farens og farfarens på portrættet, undveg han dem ikke.

"Nu skal du ikke være egoistisk, vel Andreas! Tænk på Gitta og Mathilde, der er faldet så godt til her. Tænk på far og farfar! Hvis du springer fra, så smuldrer hele deres livsværk!"

"Jeg er nu ret sikker på, du godt selv kunne klare det her."

"Hvordan skulle jeg det? Og så med en evnesvag bror som kompagnon!"

"Kalder du Erling for evnesvag!"

"Det er jo, hvad han er. Det ved du godt. Jeg kunne umuligt få det til bare at løbe rundt alene."

"Nåh, mon dog ikke. En kiste til syv tusinde kroner! Er vi

virkelig gribbe, som mange gør os til!" Han hørte selv, at han snerrede.

"Hun har råd. Så du ikke, hvilken bil hun kørte i? Den nye Audi! Og ved du, hvem hendes mand var?"

Andreas rystede på hovedet og satte sig træt tilbage på stolen, selvom benene stadig føltes stive.

"Er det ikke ligegyldigt, hvem han er?"

"Ikke helt. Han sad på adskillige bestyrelsesposter i store virksomheder her i byen, ved du ikke, hvad det giver i honorar? Hun mangler ikke penge."

"Hun så da ellers sådan ud!" forsvarede han sig.

Pia satte sig tålmodigt på stolen over for ham og førte en vildfaren hårløk om bag øret.

"Sådan kan sorg også vise sig, kære lillebror. Hun magtede bare ikke at tage Betty Barclay dragten på og finde Gucci tasken frem i dag."

Andreas stirrede ned i det blanke bord og rystede på hovedet over hendes påstand.

"Og hvem var det så, der afbrød midt i det hele? Hvem var det, kvinden troede, du vidste, hvor er?"

"Nåh, hende!" Pia viftede med en slap hånd i luften, som om hun jagede en irriterende flue bort. "Det er en anden skikkelse, sorgen kan vise sig i. Nogle bliver paranoide og tror, vi har stjålet deres kære. De vil ikke se i øjnene, at de er gået bort."

Andreas slog ud med armene.

"Der kan du se! Den slags ville jeg slet ikke kunne håndtere. Hun skal jo have hjælp. Psykologhjælp! Jeg er ikke psykolog!"

"Det behøver du da heller ikke at være, lille idiot. Du lærer en masse om at tackle den slags på det kursus, du skal på i næste uge," udglattede Pia og forsøgte at rode op i hans hår, som hun altid havde gjort, da de var børn, når han opførte sig fjollet. Ubevidst trak han sig væk fra hendes berøring.

"Desuden," blev Pia stædigt ved, "så kender du mor. Hun ville aldrig tillade, at jeg overtog styringen her. Du har altid været hendes ... øjesten."

Nu så han hurtigt op, ikke kun på grund af bitterheden i hendes stemme.

"Hvad har mor med det at gøre?"

Pia rejste sig irriteret fra stolen og gik hen til vinduet. Hendes blik fulgte et øjeblik fraværende bilerne, der kørte forbi ude på vejen.

"Jeg glemmer helt, at du har været væk så længe. Hun kom selvfølgelig krybende tilbage. Underligt nok havde far ikke strøget hende af testamentet, som han burde have gjort efter hun ... hun ejer halvdelen af firmaet nu."

Andreas vidste ikke, om han skulle le eller græde. Det var kun meget lidt kontakt, han havde haft med sin mor, siden hun forlod faren. Hendes nye mand havde taget al hendes opmærksomhed, og de boede så langt væk. Mathilde kendte knap nok sin farmor. Men han hadede hende ikke, som hans søskende gjorde. De havde været tættere på.

"Så ser I måske meget til hende nu?" Det overraskede ham at høre et tilbageholdt håb i sin stemme.

"Ikke, hvis vi kan undgå det. Men hun er heller ikke klog nok til at drive en forretning. Det er ikke nok at være ejer. Halvt ejer," korrigerede hun, for Andreas ejede jo den anden halvdel. På en måde forstod han godt søsterens bitterhed. Hun havde lagt så meget arbejde i bedemandsforretningen i mange år sammen med sin far og bror, mens han bare var stukket af til Sjælland og havde nægtet at have noget med det hele at gøre. Nu var den blomstrende forretning hans, og hun var kun ansat. Johan Spang havde krævet det i sit testamente, og Andreas havde ingen anelse om hvorfor. De havde slet ikke stået hinanden nær. Det undrede ham også, hvordan hans mor havde formået at arve halvdelen. Men hvad vidste han også om, hvad hans far havde følt for hende. Han vidste ikke engang, hvordan han havde taget skilsmissem. Moren havde selv ringet og fortalt ham, at hun havde mødt en anden mand og ville forlade Johan, som hun altid havde omtalt ham også over for sine børn, aldrig far. Mathilde var næsten lige født, og han havde så meget andet at tænke på i sit liv.

Pia vendte sig fra vinduet og så anklagende på ham.

"Jeg synes, du skal gøre dig nyttig og ringe til præsten. Familien ønsker en hurtig begravelse. Intet må gå galt! En begravelse kan ikke bare gøres om en anden dag."

"Hvad skal jeg sige til ham?"

”Du gør bare opmærksom på dødsfaldet og beskriver, hvordan de pårørende ønsker ceremonien, det som vi lige har aftalt på mødet. Kordegnen vil så senere vende tilbage om, hvornår der hurtigst er ledigt i kirken, og hvilken præst der kan bistå. Først derefter kan du gøre attesterne klar til sognet. Så kan du prøve at få fat i stenhuggeren, gravstenen skal gøres klar – hvis han altså ikke sidder på værtshus. Blomster og pynt til kisten skal jeg nok tage mig af, og udfyldning af diverse papirer hjælper jeg dig selvfølgelig med her første gang. Begraveshjælp skal der nu nok ikke søges om.”

Det trak let om hendes mund, men han kunne ikke se, om det virkelig var et lille smil.

”Når du har en aftale med præsten, kan du få fat i avisredaktionen og indrykke annoncen. Det kan du vel finde ud af selv? Teksten står her.” Hun pegede på en håndskrevet seddel på bordet. ”To spalter gange halvtreds millimeter. Mere kunne hun trods alt ikke ofre på sin ægtemand. Inden begravelsen skal vi så have gjort liget klar.”

Liget! Andreas gyste. Det ord lød så kønsløst og anonymt. Teksten, som Pia havde peget på, viste, at det var et menneske, det handlede om. *Vores elskede far, svigerfar og morfar*, begyndte den. Et menneske med familie. Et menneske der ikke var mere, og som han nu skulle sende videre på den sidste rejse. Han vidste stadig ikke, om han kunne magte det her.

Isabella virkede rystet, da hun omsider kom ud fra traumestuen. Nanette fik ikke lov til at besøge sin veninde endnu, hun måtte komme tilbage senere, fik hun besked om.

Roland fulgte efter Isabella ned til parkeringspladsen. Hun var tavs og ligbleg.

"Kan jeg køre med dig? Kim satte mig bare af her i tjenestebilen."

"Selvfølgelig."

Roland åbnede døren for hende i passagersiden og satte sig derefter selv ind bag rattet.

"Fik du noget ud af hende?"

Han betragtede Isabellas stivnede profil og startede bilen. Han havde ikke set hende sådan før selv ikke under de værste obduktioner.

"Mænd er nogle svin!" sagde hun sammenbidt.

"Ikke alle. Mikkell er da en fin fyr!"

Han ønskede at se et lille smil ved henvisningen til hendes kæreste og samlever, der plejede at være hans makker. Nu havde han travlt med at finde et lig, der var forsvundet fra Vestre Kirkegård. Men Isabella smilede ikke.

"Ham her skal bare findes hurtigt, Roland. Tænk, hvis han slår til igen! Det er usædvanligt makabert. Du skulle lige have set hende. Hun er slået helt til ukendelighed, hun har været bundet så stramt, at der er kødsår om ankler og håndled, og hun ..." Isabella rystede på hovedet, opgav og stirrede ud på trafikken gennem sideruden. Han så, hun havde tårer i øjnene og ventede tålmodigt. De holdt for rødt i lysreguleringen på Nørreport, da hun havde taget sig sammen og fortsatte med hæs stemme.

"Hun har alvorlige både anale og vaginale skader, sagde sygeplejersken. De var nødt til at operere, han ... hun ..." Det var tydeligt, at Isabella ikke brød sig om at tale om det. "Han har brugt en genstand, som man ikke ved, hvad er endnu. Maja ved det heller ikke. Hun besvimele, da ... de måtte fjerne hendes

livmoder ... hun er kun 20 år, for fanden!"

"Så hun ham ikke? Kan hun ikke give bare et simpelt signalment? Hvad som helst."

"Intet. Hun var gået i seng og faldet i søvn, da han pludselig kaster sig over hende i sengen og holder hende for munden. Han må have opholdt sig i hendes lejlighed et sted. Uhyggeligt. Hun har ikke anet, at han befandt sig der og kun ventede på, at hun skulle falde i søvn. Han har sikkert luret, mens hun tog bad, og ... men jeg fik ikke mere ud af hende, da jeg bad hende fortælle mig, hvad hun kunne huske om manden, gik hun helt i panik. Apparaterne begyndte at hyle, og sygeplejersken kom farende ind og jagede mig ud. Maja var skræmt fra vid og sans, det er helt sikkert."

"Og hun er sikker på, hun ikke kender ham? Hun lukkede ham ikke selv ind?"

"Det må hun vel for fanden vide, hvis hun gjorde! Hun anede ingenting. Pludselig var han der bare."

Roland drejede ind på Politigårdens P-plads. Hvordan var voldtægtsforbryderen kommet ind, hvis hun ikke selv havde lukket op. Døren var jo låst, havde Nanette sagt. Hvis hun altså talte sandt.

"Vil du tjekke op på hendes familie og medstuderende. Veninden på hospitalet, som fandt hende, må du også gerne se lidt nærmere på. Nanette Sunds, hedder hun. Vi må vide, om hendes udsagn er korrekt. Du får min rapport om vores samtale i venteværelset hurtigst muligt."

"Men Maja vil ikke have, at hendes familie får besked."

"Sagde hun det? Hvad er det for noget pjat, selvfølgelig skal de have besked om, hvad der er sket."

"Jeg lovede hende det, Roland."

"Den slags kan du ikke love, Isabella. Hvorfor må de ikke vide noget om det?"

"Hun sagde, de bare ville give hendes kæreste skylden. De kan ikke udstå ham."

"Og hun er sikker på, det ikke *var* ham?"

"Ja."

"Hvordan det, når hun ikke så voldtægtsmanden?"

"Sådan noget ved man vel bare. Hun forsvandt for mig et

par gange – besvimelede – og jeg turde ikke presse for hårdt på.”

Isabella løsnede sikkerhedsselen og steg ud af bilen. Hun vaklede et øjeblik, og Roland blev endnu mere bekymret for hende. Var det forkert at sende den unge betjent til så traumatisk en afhøring af et offer næsten på hendes egen alder? Men Isabella var den eneste kvalificerede kvindelige betjent, de havde lige nu, så der havde ikke været andet valg. Hun måtte også lære at håndtere den slags, ellers var det et andet job, hun skulle se sig om efter.

”Den kæreste skal vi have kigget meget grundigt efter i sømmene. Ifølge veninden skulle han bo i København, men er på vej herover.”

Isabella nikkede og gik foran ham ind i elevatoren. De kørte op i tavshed. Hendes kinder havde fået lidt mere glød, men der lå noget gemt dybt i hendes blik, noget der lignede frygt mere end forfærdelse over det brutale overfald på en ung kvinde. Så snart elevatordøren gled op, gik hun hastigt mod kontoret uden at se på ham.

”Jeg ser en rapport fra dig snart, ikke Isabella!” råbte han efter hende. Hun rakte en hånd i vejret som svar.

”De har ringet fra Kriminalteknisk Center,” sagde receptionisten, da han gik forbi hende. Hun havde været der så længe, at hun næsten faldt sammen med møblementet; ingen bemærkede hende. Hun var der bare altid trofast lænket til sin kontorstol, hvis ikke hun var i kantinen for at hente kaffe til ledelsen.

”Nogen besked?”

”Du skulle ringe tilbage.”

Han nikkede kun af en selvfølgelighed. De havde måske nyt om kisten. Kurt Olsens kontor var stadig tomt. Hans dør stod åben, og den svage duft af tobak bølgede ud, men Roland følte ingen afsavn. Kun tyggegummiet var stadig hans last, men det havde han vænnet sig til aldrig at skulle lægge fra sig. Det var blevet en del af hans personlighed – som cigaretterne engang havde været.

Kriminalteknisk Center havde ikke fundet noget i kisten, der kunne bevise, at et menneske havde ligget i den.

”På silkeforet fandt vi hår, men det ser ikke umiddelbart ud til at stamme fra et menneske,” sagde teknikeren.

Roland kløede sig i nakken. "Ikke fra et menneske? Men hvad i alverden er det så?" Han frygtede straks svaret vampyr eller varulv, men den unge kriminaltekniker havde åbenbart ingen gyserkomedie-agtige ideér denne gang.

"Det er sendt til nærmere analyse," svarede han.

Ellers var der ikke noget, der kunne bruges. Fingeraftryk på kisten var ubrugelige efter tiden i den fugtige jord.

Kim havde fundet frem til bedemandsforretningen, der stod for ceremonien, så Roland kunne få en snak med indehaveren, hvis han havde lyst til det, beskeden lå på hans bord. Roland sukkede højt. At lede efter et lig virkede så ude af proportioner, især når det tilsyneladende ikke drejede sig om en forbrydelse. Var liget stjålet, var det selvfølgelig noget andet, men hørte sagen så ikke til hos lokalpolitiet som alt andet tyveri? Der var ikke rigtigt nogle fortilfælde at rette sig efter her. Hvor i leddet var den døde forsvundet? Det kunne næsten kun være hos bedemanden. Han besluttede sig og forlod sit kontor.

En lille melodi spillede muntert, da han åbnede døren. Det forskrækkede ham, da han forventede total stilhed i en virksomhed som denne. Han stod i et forkontor med et par lysegrå lænestole og en struttende grøn plante på et rundt glasbord ud mod vinduet, hvor han læste *Spangs Bedemandsforretning* spejlvendt. Lokalet var mere lyst og harmonisk, end han havde regnet med, da han så den triste facade fra gaden. Der lå nogle foldere på bordet. *Min sidste vilje* var overskriften trykt med sort på et nedtonet billede af en hvid tulipan og med Danske Bedemænd logoet nederst. Han rømmede sig. Ville ikke påstå, han nød at være her, selvom stedet burde være en lige så naturlig del af hans arbejde som Retsmedicinsk. Men det var en tand længere ude alligevel. Tættere på graven. Livets allersidste endestation inden himmel eller helvede.

Han blev afbrudt midt i sine morbide tanker, da en mand nok omkring de tredive åbnede en dør i nærheden og kom ham smilende i møde med fremstrakt hånd.

"Undskyld ventetiden."

Manden havde høje tindinger, kort kruset hår med sporadiske grå stænk, et lille velplejet overskæg og var iført hvid skjor-

te, sorte bukser og pæne sko. Han præsenterede sig som Andreas Spang. Roland bemærkede, at han havde vielsesring på. Han præsenterede sig også og viste sit skilt; der tændtes et både overrasket og skræmt glimt i bedemandens øjne.

"Skal vi så ikke gå ind på mit kontor?"

Roland fulgte efter gennem den dør, bedemanden lige var kommet ud af, og nu lignede det mere en bedemandsforretning med udstilling af diverse urner i en montre og flere foldere og brochurer på et blankpoleret bord. Alt i kontoret havde en eksklusiv og dyr udstråling, men på en antik måde, der ikke passede til bedemanden, der satte sig i kontorstolen af brunt læder og så afventende på ham. Stilen passede sig bedre for de to ældre herrer, som var forevigtet som smukt udførte originalmalerier i guldrammer, der hang ved siden af hinanden på endevæggen.

"Vil du have en kop kaffe?" Andreas trommede nervøst med fingrene mod den blanke bordplade.

"Nej tak, ellers tak."

Roland satte sig og skulede til billederne af forskellige kister i et katalog, der lå opslået på bordet. En trækasse til kroppens sidste ophold på denne jord. Minderne om Salvatores ikke prangende kiste, som han var med til at bære gennem Napolis smalle, varme gader for nogle år siden, gnavede som syre i maven sammen med det evige had til hans drabsmænd, der aldrig var fundet og straffet. Som hans fars heller ikke var. La Camorra var en skjult fjende, der kunne være hvem som helst.

"Jeg er selvfølgelig meget spændt på at høre, hvad politiet har af ærinde i min bedemandsforretning. Jeg har netop overtaget forretningen efter min far," han sendte et respektfuldt blik mod portrættet på væggen, "så jeg kender ikke rigtigt de daglige rutiner."

Roland kunne ikke lade være med at trække lidt på smilebåndet. "Det er nu ikke en daglig rutine, at jeg kommer her, men jeg har et par spørgsmål angående en begravelse, I tog jer af for omkring en uge siden."

"Som sagt har jeg netop overtaget efter min far, der døde for en lille måneds tid siden. Det er første arbejdsdag i dag, så desværre kan jeg ikke hjælpe. Måske Pia, min søster, kan, hun har

taget sig af det hele efter fars død. Men hun er lige ude af huset et øjeblik. Hvad drejer det sig om?"

"Et forsvundet lig," svarede Roland og lagde mærke til, at bedemanden straks fik et underligt udtryk i ansigtet.

"Det lyder mærkeligt. Hvordan ... forsvundet?"

"Det er en ung mand, der omkom i en motorcykelulykke for ti dage siden. Da kisten blev åbnet, viste det sig, at den var tom."

"Tom! Åbnet? Hvorfor blev kisten dog åbnet?"

Bedemanden stirrede på Roland med rædslen skinnende i de stålfarvede kuglerunde øjne.

"Det er også en sag, vi er ved at opklare, men eftersom Spangs Bedemandsforretning tog sig af at få den unge mand gjort i stand og lagt i kisten, er I de sidste, der har haft med den døde at gøre. Jeg vil selvfølgelig gerne vide, hvis der skete noget specielt i den forbindelse. Ja, så vi kan få opklaret, hvor drengen er blevet af og lukke sagen."

En nerve var begyndt at sitre ved Andreas Spangs ene øje.

"Jeg kan umuligt forestille mig, at vores forretning har noget med det at gøre. Det er en meget alvorlig anklage. Der må være sket noget andet som ..."

"Hvad kunne du foreslå?"

"Ja ... det ved jeg ikke. Jeg kender som sagt ikke procedurerne endnu, og ..."

"Hvornår er din søster tilbage?"

"Jeg ved det ikke. Hun skulle noget sammen med min bror. Der var vist en kiste, der skulle køres til kapellet."

Roland så på uret og rejste sig. Hvis det var rigtigt, at det var mandens første arbejdsdag, kunne han umuligt vide noget om sagen. Han lagde sit visitkort på bordet foran Andreas, der også straks rejste sig.

"Vil du bede hende kontakte mig?"

"Ja, selvfølgelig."

Han fulgte Roland ud til døren.

"Jeg beklager meget, at jeg ikke kunne hjælpe. Men jeg tror altså ikke, det har noget med os at gøre," sagde han og åbnede døren. Den muntre melodi lød igen.

"Vi må høre, hvad din søster har at sige."

Roland så, at bedemanden blev ved med at kigge efter ham gennem ruden i den grå facade, da han satte sig ind i sin bil. Han var glad for at slippe væk. Forhåbentlig varede det længe, inden han igen skulle befinde sig sådan et sted omgivet af urner, kister og brochurer om døden og sidste viljer.